

In my hands, every day; In my sight, every day

Kajsa Dahlberg & Jirka Skála
Kurátor: Laura Amann
9.9.- 27.10.2017

hunt kastner
Bořivojova 85, Praha 3
www.huntkastner.com

součást Fotograf Festivalu #7 Eye in the Sky
<https://fotografestival.cz/2017/in-the-sky/>

"Austrálie bojuje se žraloky pomocí dronů – sleduje jejich pohyb prostřednictvím leteckých snímků pořízených drony"

"Bylo zatčeno několik demonstrantů, protestujících proti online cenzuře v Rusku – lidé demonstrují proti vládnímu zvyšování kontroly sítě"

"Facebook zná rodinná tajemství: algoritmus šokuje uživatele – otec amerického novináře byl adoptován, Facebook přiděluje neznámé příbuzné bez zřejmého důvodu"

Titulek z facebookových stránek autorů derStandard.at ze dne 27. srpna, 12: 41-12: 43 hod.

"Moderní stroj... má vlastní život, pulz i způsob odpočinku – podle zákonů, které nesouvisí a nejsou v souladu s rytmem lidského organismu. Svět strojů, svět mechanických zařízení a urbanizované práce produkuje zvláštním způsobem propojené kolektivy, plodí určité druhy lidí. Jsou to lidé, které musíme přijmout, stejně jako jsme přijali do svých životů stroje s jejich ozubenými koly. Musíme přinést nějaký vyrovnávací koeficient do disciplinárního tlaku strojů, dějiny naléhají, abychom je nespojovali s menšími problémy sociální ochrany individuální osobnosti, ale spíš s odvážným inženýrstvím lidské psychologie v souladu s takovým historickým faktorem, jakým je machinismus."
Aleksej Gastev

Metoda Měření času MTM – Method Time Measurement byla vyvinuta krátce po druhé světové válce s cílem racionalizovat a optimalizovat všechny pohyby a chody potřebné při manuální práci. Tento proces zahrnuje analýzu všech pohybů, jejich popis a přiřazení ideální doby průběhu. Z 10 základních kategorií bylo definováno 1600 podkategorií. Přiřazené časy jsou za normálních podmínek reprezentativní pro zkušeného pracovníka. Zprůměrování MTM trvá přibližně 2000 cyklů. V důsledku je tato metoda používána k předvídání doby trvání plnění výrobních cyklů. Důkazy však ukazují, že teorie realitě plně neodpovídá, protože systém se spoléhá na úsudek analytika a výsledky nemusí odrážet přesně provedenou práci. To však nezabránilo tomu, aby se MTM stala populárním a rozšířeným nástrojem při zvyšování produktivity práce.

MTM je proces, který je v podstatě v souladu s dřívějším vývojem vědeckého řízení, automatizací a mechanizací, jako je Taylorismus a Fordismus. Jeho počáteční formy můžeme spatřit v nadšeném přijímání a aplikování mechanizačních procesů v sovětském Taylorismu. Aleksej Gastev, tovární dělník a básník v jedné osobě, byl vášnivým zastáncem a propagátorem "systematického plánování", "chronometrace času" a "automatizované rovnoměrnosti práce", prosazoval svou vizi výroby montážních linek tak, aby byla Fordova teorie kompatibilní s myšlením Karla Marxe. Jako zakladatel a první ředitel Ústředního ústavu práce (1920-1937) také pomohl konstruktivistickému uměleckému a architektonickému přizpůsobení prostředků Taylorismu, neboť jeho odlišná interpretace se opírala o modernistickou estetiku, a právě jeho fanatická propagace otevřela cestu k sovětskému přijetí kultu stroje.

Je pozoruhodné, že Gastev velmi dobře pochopil, že mechanizace v podstatě znamená i mechanizaci samotného člověka, a že tento proces musí dojít tak daleko, aby zahrnoval i jeho duševní činnost, i kdyby to znamenalo jít proti lidské přirozenosti.

Psychofyziologie a psychotechnika, v rámci Taylorismu velmi vážené disciplíny, se snažily o dosažení právě této reprogramace lidské mysli. Psychotechnika je, stručně řečeno, definována jako vědecká teorie zaměřená na zabavení

mysli, její podřízení a umělé ovládní chování. Tato disciplína experimentálně zkoumala řadu problémů souvisejících s estetikou, jako je rovnováha jednoduchých tvarů, symetrie, opakování prostorových forem, rytmus a rým, působení poetických jazykových prvků, podmínky jednotného vzhledu a tak dále. Ve výsledku posloužila jako jeden z nástrojů k mechanizaci člověka, jak požadoval Gastev, aby bylo dosaženo nejen fyziologické dokonalosti, ale také přizpůsobení mysli a chování potřebám strojů.

Naprosto opačně k tomuto nadšenému přijetí vědeckého směřování, kultu strojů a velkých nadějí na zlepšení kvality života pracujících s menším počtem pracovních hodin, lepším platem a větším množstvím času na intelektuální a uměleckou práci v komunistickém kontextu bylo přijetí mechanizace v západních zemích. Zavedení strojů bylo provázeno velkým množstvím úzkosti a strachu z nahrazení a zastaralosti ze strany dělníků. Navíc bylo velmi brzy jasné, že v rámci kapitalismu by zlepšení efektivity prostřednictvím strojů sloužilo pouze ke zvyšování zisku, souvisejícího s dalším zneužíváním a utlačováním zaměstnanců.

Tyto pocity nám mohou znít povědomě, když uvážíme současné uvažování o trhu práce a jeho směřování. Rychlý vývoj nových technologií, robotických systémů, umělé inteligence a všech možných opeření přináší řadu profesionálních obav o blízkou budoucnost v příslušných oborech - s výjimkou, že se nyní netýkají pouze dělníků, ale i akademicky vzdělaných lidí.

Pokud měly metody vědeckého vývoje znamenat měření "ideálních" pohybů pracovníků (jak fyzicky, tak mentálně) ke zvýšení efektivity, zisku nebo volného času (v závislosti na politickém kontextu nebo vizích), dnes vidíme, že všechna naše data jsou využívána a extrahována na maximum, v souladu s tím, že se data stala nejhodnotnějším kapitálem v digitálně ovládaném světě. Podle nejnovějšího vývoje techničtí giganti investují do kamenných obchodů, aby dále zvyšovali dohled a získávání informací skrze sledování pohybu a chování offline.

Smrt kapitalismu byla předvídána již mnohokrát, ale s každým dalším krokem, zdánlivě bližším zhroutení, jsme zaznamenali, že se mění v tvrdší a nemilosrdnější monstrum - v jakém druhu kapitalismu tedy žijeme v současné době?

Nick Srnicek, ve snaze tuto situaci definovat, popisuje současný stav převažující ekonomiky jako Platformu kapitalismu. Pokud budeme uvažovat v rámci fordistického modelu hromadné výroby a masové spotřeby, prošli jsme post fordistickým modelem, který znamenal flexibilní výrobu, individualizaci produktů, schopnost reagovat na požadavky spotřebitelů a outsourcing neziskových sektorů v jeho jádru, přičemž peníze bylo třeba vydělat hlavně prostřednictvím brandingů.

Zároveň jsme přešli od uvažování o celoživotní kariéře do rytmu střídání zaměstnání od jedné příležitosti ke druhé.

Platforma kapitalismu na straně druhé operuje se zprostředkovateli a nabídkou infrastruktury. Hlavní příjmy v rámci těchto struktur se skládají z reklamy, cloud computingu, produktů a sdílení ekonomik. Aplikované strategie vedou k monopolizaci prostřednictvím síťových efektů (jen uvažme, jak těžké je jakkoli uniknout společností, jako je Facebook či Google), křížové subvencování tam, kde společnosti nabízejí bezplatné služby, aby získaly více lidí a zvýšily ceny dalších položek k dosažení zisku. V konečném důsledku všichni přispívají k vytvoření systému, v němž není možná neutrální nekontrolovaná výměna, ale který vyžaduje dodržování konkrétních pravidel chování a manipulaci s jejich uživateli.

Klíčovým zdrojem datových platform je neustálé zdokonalování aparátu k získávání dat ze všech ekonomik. Rozšíření aktivit při sběru dat o porušení soukromí, požadování stále více osobních informací a shromažďování dat prostřednictvím internetu takto soustřeďuje celou naši společnost na zisk, a to nejen práci a spotřebu, ale dokonce i volný čas, nečinnost nebo spánek, prostřednictvím neustálé manipulace se stejnými prostředky.

Samozřejmě můžeme argumentovat tím, že se pohybujeme mezi dvěma velmi odlišnými vizemi, kdy na jedné straně jsou ti, kteří považují digitální technologii za prostředek k osvobození člověka, získání více prostoru pro volný čas nebo intelektuální činnost, zvýšení platů, a tím narušení hierarchií, decentralizaci kontroly a možná dokonce pomoci harmonizovat společenské vztahy. Na straně druhé pak ti, kteří vidí zvýšenou všemohoucnost technologií jako další nástroj sloužící k utlačování a zneužívání, a zároveň zvyšování moci, dohledu a bohatství vládnoucí třídy. Mohli bychom souhlasit s tím, že se v současné době tento druhý scénář zdá být výrazně bližší naší realitě, což naznačuje, že bez změn základního rámce není pravděpodobné, aby technologie radikálně zlepšily život masy – neměli bychom se však spíš zamyslet nad tím, za jakých podmínek bychom mohli posunout své vnímání současné situace směrem k prvnímu scénáři?

Kajsa Dahlberg (1973, Göteborg) je vizuální umělkyně a od září minulého roku také výzkumná pracovnice Královského institutu umění ve Stockholmu. Magisterský titul získala na Malmö Art Academy ve Švédsku v roce 2003 a následně byla vybrána do nezávislého studijního programu Whitney Museum of American Art v New Yorku, jehož se účastnila v letech 2007-2008. V současné době žije v Oslu.

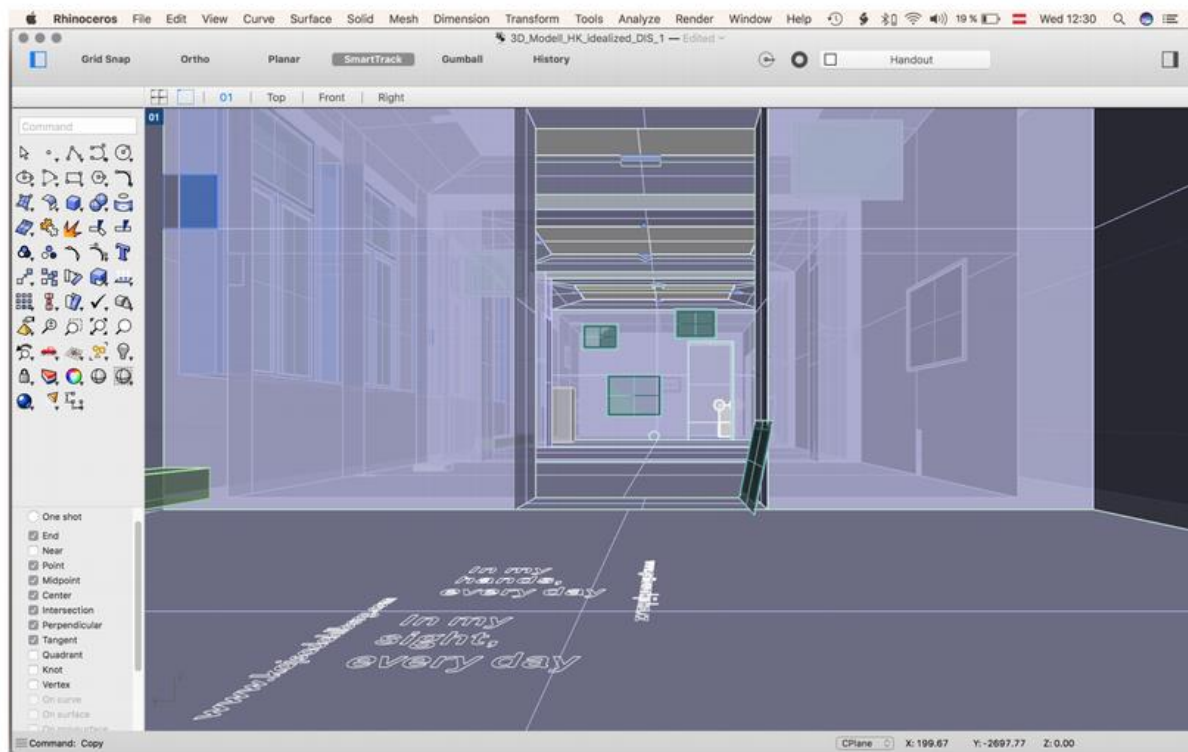
Ve své umělecké práci se Dahlberg zajímá o formování našeho chápání kolektivu. To souvisí i s jejím zájmem o to, jak jsou postaveny a přenášeny příběhy a jak vzniká pocit příslušnosti k určitému společenství. Nové dílo s názvem Log # 2, Trin, Praha, 29. srpna 2017, 10:17, představené v Hunt Kastner, je první z širšího projektu a zpochybňuje změnu našeho zaměření z výroby na distribuci a šíření obsahu přes internet. Použitím jednoho média k zachycení dalšího je vytvořen dokument, který lze sledovat pouze jako událost v čase, a který by byl pravděpodobně úplně jiný, pokud by byl zaznamenán jen o chvíli později. Současně se umělkyně dotýká geneze dat každého z nás prostřednictvím pozvolných aktivit, které se znovu objevují na našich obrazovkách, jak se systém postupně dozvídá o našich zájmech a návycích. Dahlberg se zabývá otázkou pocitu ztráty budoucnosti, která může být získána zpět pouze tak, že se opět vztáhneme k více lidskému pojetí času.

Její práce byly vystaveny na samostatných výstavách v Neuer Berliner Kunstverein v Německu, v Muzeu současného umění v Roskilde v Dánsku, v Parra & Romero v Madridu ve Španělsku, v Lund Art Hall a Indexu ve Stockholmu. Její práce byly představeny v rámci skupinových výstav a bienálí, například 8. Bienále Mercosul v Brazílii, Based v Berlíně, Manifesta 8 ve Španělsku nebo v Muzeu moderního umění ve Stockholmu.

Jirka Skála (1976, Sušice) je vizuální umělec žijící v Praze. Jeho práce je blízká tradici postkonceptuálního a participativního umění. Tyto tendence se odrážejí v jeho práci s textem, performance, instalací, fotografií a videem.

Dřívější práce tematizovaly textové vyprávění a alternativní způsoby komunikace, později zkoumal dualitu společensky i soukromě determinovaných vztahů ke spotřebitelské produkci prostřednictvím pracovních nebo volnočasových zdrojů. V rámci prohloubení svého výzkumu v této oblasti Skála na výstavě v Hunt Kastner představuje svůj osobní archiv ve formě externího hard disku, kdy odhaluje nejen jeho strukturu, ale také svůj fyzický vztah k tomuto známému objektu.

Práce Jirky Skály byly představeny na mnoha skupinových výstavách, například v Tokijském paláci v Paříži, v Pavilonu Secese ve Vídni, UBS Art Gallery v New Yorku, ve Wiels v Bruselu, Seventeen Gallery v Londýně, Manifestě 11 v Curychu, a také na samostatných výstavách, mimo jiné v pražských galeriích Display a Etc, Art in General v New Yorku nebo Foksal Gallery ve Varšavě. V roce 2009 mu byla udělena Cena Jindřicha Chaloupeckého.

- # 1 Proveďte měření všech ploch v prostoru
- # 2 Vytvořte 3D model v Rhinoceros 5.0.
- # 3 Cmd: SelectSurfaces//UnrollSurfaces//Explode
- # 4 Cmd: Duplikujte ohraničení
- # 5 Cmd: Export [AI]
- # 6 Uložte jako škálovatelnou vektorovou grafiku
- # 7 Spusťte genetický nesting algoritmus [metoda pro řešení jak omezené, tak neomezené optimalizace problémů, které jsou založeny na přirozeném výběru a opakovaně upravují množství individuálních řešení]
- # 8 Zastavte nesting při maximálním využití materiálu [18 iterací; 56/56 umístěných částí]
- # 9 Importujte do Rhinoceros 5.0
- # 10 Umístěte 16 objektů ve stejné vzdálenosti od obvodů do vystavěného povrchu galerie.